

Den Islamiske Teksts Natur som Juridisk Tekst

Bismillahir Rahmanir Raheem

Allah ﷻ bekræftede, at Islams Budskab er komplet, i følgende *Ayaat*:

﴿الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتَمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيْتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا﴾

"I dag har Jeg fuldkommengjort jeres Deen for jer, og fuldendt Min Nåde over jer, og valgt Islam til jer som Deen."
[MOQ Al-Maidah 3:3]

﴿وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ تِبْيَانًا لِّكُلِّ شَيْءٍ﴾

"Og Vi nedsendte Bogen til dig, som en forklaring på alting" [MOQ An-Nahl 16:89]

Derfor har Islam et svar til enhver handling og sag, som mennesker vil stå overfor. Allah ﷻ nævnte også at Han vil stille os til ansvar på Dommens dag for alt hvad vi gør. Hvis Allah ﷻ ikke gav et Islamisk svar til hver eneste handling vi udfører og enhver sag vi står overfor, så betyder det, at Allah ﷻ vil stille os til regnskab for bestemte handlinger og sager, som Han ﷻ ikke gav et svar til, hvilket ville indikere, at Allah ﷻ er uretfærdig.

Så Islams fuldkommenhed er et spørgsmål om *'Aqidah*, fordi det at betvivle Islams fuldkommenhed ville betyde Allah ﷻ ikke er retfærdig, eller værre endnu, at Allah ﷻ løj ved at bekræfte, at Islam er komplet i Sin *Qur'an*, når Islams Budskab reelt ikke er komplet. Den slags mangler kan ikke tilskrives Allah ﷻ den Almægtige, og ingen af os ønsker at stå foran Skaberen på Dommens Dag med slige udtalelser og meninger til at vidne imod os.

Spørgsmålet er: *"Hvordan kan en tekst, som er begrænset i sin størrelse, komme med løsninger til alle de sager og problemer som menneskeheden vil stå overfor, og indeholde regler der behandler alle vores handlinger?"*

At den Bærede *Qur'an*, og Sendebudets ﷺ *Sunnah*, som er begrænsede i deres størrelse, er fuldkomne nok til at behandle alle menneskers sager og problemer, er bare endnu et bevis på den mirakuløse natur af teksten i den Bærede *Qur'an*, og et andet bevis på, at Islams Budskab kun kan være kommet fra Skaberen. Selve tekstens evne til at komme med løsninger til alle menneskers sager og problemer, skyldes til dels adskillige grunde relateret til selve tekstens karaktertræk. Følgende er en kort opsummering af disse karaktertræk:

1. Den Islamiske Teksts Natur som Juridisk Tekst

Den Islamiske tekst betragtes som en juridisk tekst, hvilket gør den retslærde (*Mujtahid*) i stand til at udlede regler til sager, som ikke nævnes udtrykkeligt i teksten, gennem en gyldig metode. Hvis teksten blev anset på samme måde som Kirken betragter Biblen (som en Hellig tekst), ville teksten være rigid, og dens omfangsvidde ville være meget begrænset. Som juridisk tekst kræver den islamiske tekst kun beherskelse af bestemte værktøjer (eksempelvis et dybt kendskab til det arabiske sprog) for forståelsens skyld, og tilegnelsen af disse værktøjer er muligt for enhver, og er ikke begrænset til en bestemt klasse af individer. Så måden, hvorpå den islamiske tekst blev betragtet (som en juridisk tekst), hjalp til at afskaffe den gejstlige mentalitet fra muslimerne, og gjorde muslimerne i stand til at forbinde teksten til de sager og problemer som de mødte.

2. Tilstedeværelsen af den juridiske begrundelse (*'Illah*)

Et andet kendetegn, som giver den Islamiske tekst sin dynamik, er tilstedeværelsen af en *'Illah*, eller den juridiske begrundelse. Nogle gange åbenbarer Allah ﷻ en regel, og giver en juridisk begrundelse eller årsag.

I dette tilfælde, når en ny situation opstår, som indebærer samme *'Illah*, kan den oprindelige regel udvides til den nye sag. Denne proces, hvor reglen udvides til at behandle nye sager, som indebærer samme *'Illah*, kaldes *Qiyas*, og det er den fjerde lovgivningskilde i Islam. Profeten ﷺ sagde:

((لَا يَحْكُمُ أَحَدٌ بَيْنَ اثْنَيْنِ وَهُوَ غَضَبَانُ))

“Ingen skal dømme imellem to, mens han er vred.” [Sahih Muslim, i Kitab al-Aqdhayah]

Altså baseret på *Qiyas* kan denne regel udvides til enhver tilstand (ikke kun vrede), som kan påvirke personens dømmekraft, eksempelvis sult, ængstelse, eller ekstrem eufori. Islam gør det klart, at en person ikke kan lave en korrekt bedømmelse, eller udstede domsafsigelser, hvis hans følelser kontrollerer ham. Og Allah ﷻ forbød også handel under *Salat ul-Jumu'a* (Fredagsbønnen) og selve årsagen (*'Illah*) til dette forbud, er, at handlen vil resultere i, at personen ikke deltager i Fredagsbønnen. Altså baseret på *Qiyas*, så kan denne regel udvides til at forbyde **enhver aktivitet**, der indeholder samme *'Illah*, som hindrer personen i at deltage i Fredagsbønnen, eksempelvis motion, at mødes med venner, arbejde, spise osv.

To punkter skal dog tages i betragtning. Først og fremmest skal denne *'Illah*, eller juridiske begrundelse, være en **shariamæssig årsag** som nævnes udtrykkeligt eller indirekte i teksten. Årsagen (*'Illah*) til en regel kan ikke være en menneskeopfundet årsag, som udledes fra menneskets logik, eller menneskets tænkning; derimod er denne *'Illah* en shariamæssig begrundelse, der blev åbenbaret af Allah ﷻ, og som nævnes i teksten, som en del af selve åbenbaringen. Derfor kan man ikke sige, at fastens *'Illah* er, at det er godt for helbredet, eller at bønnens *'Illah* er, at det er god motion, eller at *'Illah* for kvindens påklædning, er beskyttelsen af hendes anstændighed. Pligten angående fasten, bønnen, og kvinders påklædning, har ikke nogen *'Illah*, og muslimer udfører disse forpligtelser udelukkende af en grund - fordi det er ordret fra Allah (swt).

For det andet, så skal *'Illah* differentieres fra selve *Hikmah* (visdom), som er en konsekvens af reglen. Til forskel fra *'Illah*, som **altid** eksisterer sammen med reglen, er *Hikmah* konsekvensen af en regel, som kan eksistere i det ene tilfælde, men ikke i et andet. Allah ﷻ siger eksempelvis, at *Salah* (bøn) holder en væk fra ondskab, hvilket er en *Hikmah*, som kan være resultatet af bønnen i det ene tilfælde men ikke i andre tilfælde, fordi mange Muslimer udfører deres bøn på perfekt vis, men overtræder så Allahs ﷻ regler i andre aspekter. Bønnen, kombineret med de korrekte tanker, og en forståelse af, at man skal adlyde Allah ﷻ i alle livets aspekter, og referere til *Halal* og *Haram* som sin reference i alle aspekter, er det der højst sandsynligt vil holde en væk fra ondskab.

Meningen med *'Illah* i en Politisk Sammenhæng

1. Jihads formål er ikke ”at dø”, eller at blive *Shabeed* (martyr). *Shabaadah* (martyrium) er en **mulig konsekvens**, som kan blive skænket et individ men formålet med Jihad er at opnå **håndgribelige resultater i dette liv**. Jihad er det sidste stadie i den islamiske udenrigspolitik som bliver anvendt for at fjerne enhver hindring eller barriere, enten gennem diplomati eller materielle midler, som står i vejen for at den islamiske *Da'wah* når verdens folk, og ikke at bringe menneskeheden død og ødelæggelse.

2. Desuden skal vi arbejde for at etablere det islamiske system, ikke fordi det vil bringe os stor rigdom, fuldtidsbeskæftigelse, eller nogen anden gavn, men kun fordi det er en befaling fra Allah (swt). De mulige fordele ved at implementere Islam er selve *Hikmah* bag det perfekte system, som blev åbenbaret af Allah (swt), og ikke selve **årsagen** (*'Illah*) til at arbejde for at implementere det. Dette er ydermere tydeligt ud fra det faktum, at Profeten ﷺ og hans *Sahabah* ﷺ, som påtog sig opgaven, at etablere det islamiske system, gjorde det på basis af, at Islam er den korrekte *Deen* med ubetvivlelige intellektuelle beviser, og at det er obligatorisk at implementere det. Der var ingen materielle fordele, som kunne have drevet dem til at påtage sig denne opgave, fordi vi ved fra *Seerah*, at Sendebudet ﷺ og hans *Sahabah* ﷺ var velstående, og havde social status. *Sahabah* ﷺ tilsluttede sig ikke Profetens ﷺ ”politiske parti”, fordi de var ”fattige”, var af den ”temperamentsfulde type”, eller fordi nogle af dem havde

en ”fortid med tortur” fra den regerende Quraish klan, og derfor ønskede hævn. Derimod erkendte *Sahabab* ﷺ eksistensen af Allah ﷻ, og de var overbeviste om, at den bærende *Qur'an* er Allahs ﷻ Tale, og at Profeten ﷺ var Sendebudet, man skulle efterligne. Så da Allah ﷻ befalede ændringen af Status Quo (via Profeten ﷺ) så adlød de øjeblikkeligt. Og da de indledte den intellektuelle kamp imod Quraish, så kaldte de til Islam, og overgav sig på intet tidspunkt til følelser, og udbrød følelsesbetonede bemærkninger og volapyk imod Quraish eliten, fordi de vidste at deres samfund ikke var præget af, ”jeg er mere hellig end dig” paroler, og at den simple fjernelse af de individuelle ledere ikke var nok.

Altså arbejdede de ﷺ for den komplette forvandling af hele samfundet. Formålet med alt dette er at illustrere, at **årsagen** til at arbejde for at etablere Islam, kun skal være en årsag - det er en befaling fra Allah ﷻ. Derfor skal vi ikke sidestille ”arbejdet for Islam” som reaktion på delvise sager som ”høje elregninger”, ”høj husleje”... osv. Hvis vi begynder at hoppe frem og tilbage til hvert eneste symptom ligesom dyr, vil vi kun opbygge en kortvarig fremdrift, og i sidste ende vil vi udbrænde, når vores umiddelbare behov opfyldes. Forståelsen af dette punkt fremmes, når vi stiller os selv et meget simpelt spørgsmål: Lad os antage en regent gav os materiel fremgang, fuldtids-beskæftigelse, husly, billig elektricitet, og ikke torturerede folk, men implementerede mange *Kufr* regler, **som ikke var forbundet vores levebrød** - Ville masserne så stille denne regent til regnskab? Ville der foregå en blodkogende og råbende protest? Ville masserne råbe efter ”vores rettigheder”? Taget graden af vores tænkning i betragtning, ville masserne forblive uberørte, selv hvis regenterne regerede med *Kufr* lovgivning, fordi regenten har givet os materiel fremgang og disse *Kufr* love påvirker ikke deres levebrød. Men det er et helt andet scenario, hvis deres levebrød eller materielle velstand bliver påvirket. Vi skal overholde den målestok, Allah ﷻ gav os:

﴿إِنَّ الشَّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ﴾

”Sandelig! *Shirk* er en stor undertrykkelse!” [MOQ Luqman 31:13]

Den fysiske eller instinktive følelse, kan få personen til at sanse den fysiske undertrykkelse, som fratager dem deres rettigheder, og misbruger dem. Men i denne *Ayah* dirigerer Allah ﷻ muslimerne til at betragte ting ud fra det islamiske perspektiv, der vil lede til konklusionen, at en sidestilling af noget, med Allah ﷻ i ethvert aspekt af *Tanheed*, i skabelsen, lydigheden eller underkastelse, er meget værre end en eller anden type fysisk eller instinktiv undertrykkelse. Kun muslimer der erkender Islam, kan føle alvorligheden af denne type undertrykkelse. Allah ﷻ siger:

﴿رِزْقٌ لِلنَّاسِ حُبُّ الشَّهَوَاتِ مِنَ النِّسَاءِ وَالْبَنِينَ وَالْقَنَاطِيرِ الْمُقَنْطَرَةِ مِنَ الذَّهَبِ وَالْفِضَّةِ وَالْخَيْلِ الْمُسَوَّمَةِ وَالْأَنْعَامِ وَالْحَرْثِ ذَلِكَ مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَاللَّهُ عِنْدَهُ حُسْنُ الْمَبَإِ﴾

”Skøntgjort for mennesker er kærligheden til ting de eftertragter: Kvinder, børn, en stor del guld og sølv (dvs. rigdom), smukke heste, kvæg, og dyrket jord. Det er dette jordiske livs nydelser, men Allah besidder den bedste endestation.” [MOQ Aal 'Imran 3:14]

Det skal ikke formodes, at årsagen (*'Illah*) til, man ikke deltager i de råbende protester, er fordi det kan ”påvirke turismen”. Dette er fuldstændigt forkert. Den eneste årsag (*'Illah*) til, vi Shabab distancerer os fra disse råbende protester, er fordi vi er begrænset af vores ideologi, med hensyn til **hvad** vi kan kalde til, og måden hvorpå vi kalder til det. Økonomiske faktorer som nedgang i turisme, kan være en mulig konsekvens af det.

Meningen med Differentiering af *'Illah* og *Hikmah*

Differentiering af *Hikmah* og *'Illah* er en meget vigtig sag, fordi *'Illah* er et af de kendetegn, som giver dynamik til den islamiske jurisprudens. Hvis en regel forbindes med en årsag (*'Illah*), vil reglens tilstedeværelse og fravær afhænge af årsagens (*'Illah*) tilstedeværelse og fravær. Eksempelvis, hvis vi antager hor er forbudt i Islam, fordi det kan forårsage uventede graviditeter, så gælder dette forbud ikke, hvis de uventede graviditeter kan undgås,

eller ikke finder sted. Faktum er, at hor er forbudt, fordi Allah (swt) forbød det - punktum. Altså er hor forbudt, selv hvis graviditeten ikke finder sted. Resultater som en nedbrydning af familier og uventede graviditeter, er de mulige konsekvenser (*Hikmah*) af hor eller utroskab.

Metoden for udledning af *'Illab* (den juridiske begrundelse) udføres, ved at man anvender en specifik metode med fastlagte parametre, og vi skal ikke agere således, at vi opfinder vores egne årsager baseret på vores følelser og interesser. Hvis vi begynder at formode årsagerne bag de islamiske regler, så vil resultatet være katastrofalt. Eksempelvis kan nogen betragte hor som noget ondt, men at flirte og date betragtes som noget der er "tjekket". Årsagen til denne modsigende adfærd skyldes, at vi er begyndt at opfinde vores egne begrundelser til reglerne.

3. *Mantouq* og *Mafhoum*

Et andet kendetegn i den islamiske tekst som giver den en omfattende karakter, er selve tekstens evne til at blive forstået, såvel direkte, ud fra de udtalte ord i teksten, som indirekte, ud fra tekstens mening - noget der kaldes *Mantouq* og *Mafhoum*. Eksempelvis siger Allah ﷻ:

﴿وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ﴾

"Og oprethold Bønnen." [MOQ Al-Baqarah 2:43]

Denne *Ayah* indikerer en forpligtelse om at udføre bønnen. Profeten (saaws) sagde også:

((وَصَلُّوا كَمَا رَأَيْتُمُونِي أُصَلِّي))

"... Og bed, ligesom I har set mig bede..." [Saheeh Al-Bukhari, i Kitab Akhbar al-Ahaad]

Så reglerne vedrørende pligten om *Salah* (der er andre beviser, som gør den forpligtende), og forpligtelsen om at bede ligesom Profeten ﷺ gjorde det, tages fra tekstens *Mantouq*, eller direkte fra ordlyde i den bærede *Qur'an* og Sendebudets ﷺ *Sunnab*. Et eksempel på en *Mafhoum*, eller en regel som blev udledt indirekte fra tekstens mening, er følgende *Ayah*, hvor Allah ﷻ siger om forældrene:

﴿فَلَا تَقُلْ لَهُمَا أُفٌ﴾

"Sig ikke Uff til dem (dvs. forældre)." [MOQ Al-Isra 17:23]

Den direkte ordlyd, er forbudet imod at sige "Uff". Men betydningen giver en forståelse af forbudet imod den fysiske mishandling, skønt denne forståelse ikke udtrykkes direkte i teksten. Altså tages forbudet imod at sige dette ord fra selve *Mantouq*, mens forbudet imod at slå forældrene udledes fra dens *Mafhoum*. Teksten taler direkte om forbudet med dette specifikke ord, mens tekstens *Mafhoum*, indikerer forbudet af enhver form for mishandling, verbalt eller andet.

En detaljeret diskussion om *Mantouq* og *Mafhoum* ligger udover denne introduktions spændvidde, men det er tilstrækkeligt at sige, at ligesom med ethvert aspekt af jurisprudens (*Fiqh*), *Tafseer*, og sprogvidenskab (lingvistik), så udføres *Mantouq* og *Mafhoum* ikke på en lemfældig måde, men er bundet af bestemte regler og parametre.

Således sikrer den islamiske tekst sin dynamik og relevans og opretholder evnen til at behandle menneskeheds sager og problemer på omfattende vis.

Ved at definere disse kendetegn, og oprette retningslinjer og parametre i forståelsen af teksten, og udledning af regler, så beskytter Islam teksten imod at blive misbrugt, eller forvrænget for at udtrykke meninger, holdninger, regler, og tanker, som er udenfor Islams spændvidde og anvendelsesområde.